

NAGRAĐENA PRIČA:

Jednom davno u gradu Zmajogradu na letećem otoku živio je zmaj po imenu Zmajček Pozojček. Jednoga dana Zmajček Pozojček je htio sići dolje s otoka koji je bio iznad Međimurja. Poslije škole to je i učinio, a na sreću taj dan su učili i letjeti. Nije se dugo zadržao već se vratio gore.

Idem vam prvo ispričati kakav je bio njegov otok. Njegov otok nije bio kako bi čovjek zamišljao. Cijeli je bio od kamena, ali zgrade i kule su bile božanstvene. Zmajček Pozojček je htio sići s otoka u Međimurje kako bi probao je li trava meka ili tvrda. Želio je da vidjeti kakva su to dolje čudesa i kakvi smo mi ljudi. Zato je svakog dana gledao taj otok između dviju rijeka. Sada je spreman, kod kuće se pripremio i pronašao hrabrost da kroči tamo gdje nijedan zmaj dosad nije kročio. I uspio je, ali čim su ga odrasli vidjeli odmah su pobjegli, a djeca su ostala buljiti. Među tom djecom sam bio ja, razgovarali smo i igrali smo se. Zmajček Pozojček se čudio svemu što bi ugledao. Naše zgrade su mu bile čudne. I tako je počelo njegovo putovanje po Međimurju. Pustolovina je znači počela u Čakovcu, a tamo ima puno toga za vidjeti. Na primjer: park, trg s fontanom, blago Zrinskih, tajni podzemni tunel, bunar Čuvarice bunara i muzej. Posjetio je i crkvu sv. Nikole koja mu je bila zanimljiva. Iz Čakovca je krenuo prema Šenkovcu. Želio je vidjeti kapelicu sv. Jelene gdje su pokopani članovi obitelji Zrinski. Dalje je Zmajček poletio prema brežuljkastom dijelu Međimurja. Pogled mu se najprije zaustavio na prekrasnoj livadi nazivom Bedekovićeve grabe, punoj leptira plavca. Odlučio je na toj livadi odmoriti svoja krila. Kad je pogledao prema brijegu ugledao je crkvu sv. Juraj na Bregu. U letu je ugledao mene i mog prijatelja Jakova kad smo izlazili iz crkve nakon vjeronauka. Jako nam se razveselio, a kad je sišao svi su pobjegli osim Jakova i mene. Pozvao nas je da mu pokažemo Međimurje. Skočili smo na njegova leđa i krenuli prema najvišem vrhu Međimurja, Mohokosu. S te visine se pruža predivan pogled na Međimurje i susjednu državu Sloveniju. Malo smo uživali u pogledu, a zatim krenuli prema Štrigovi. Na krilima Pozojčeka bilo nam je fenomenalno. Na putu prema Štrigovi vidjeli smo ljude kako marljivo rade u vinogradima, ali se nismo približavali kako ih ne bi uplašili. Zmajček se začudio kako je Štrigova malo mjesto, a ima dvije crkve, crkvu sv. Marije Magdalene i sv. Jeronima koja ima čak dva tornja. Dalje nas je put vodio prema Svetom Martinu na Muri. Moja prijatelj i ja pokazali smo Zmajčeku mlin na Muri i toplice s velikom toboganima. Veoma se čudio svemu. Malo smo se zabavili na toboganima i krenuli prema idućoj postaji Mursko Središće. Tamo smo potajno ušli u rudnik ugljena iako smo znali da je opasno. Na sreću nije se ništa dogodilo pa smo mogli nastaviti s našim putovanjem. Leteći uz Muru primijetili smo čudne crne mrlje po tlu. Spustili smo se kako bi vidjeli što je to. Već po mirisu smo prepoznali naftu i zaključili da smo u Peklenici mjestu zvanom Pekel, koje je međimurski izvor nafte. Usmjerali smo Zmajčeka da poleti prema središnjem Međimurju, Belici. Htjeli smo mu pokazati što Međimurci vole jesti, naravno belički krumpir. Bili smo umorni i odlučili smo pronaći mjesto za odmor. Odabrali smo Prelog. Krenuli smo u marinu na rijeci Dravi. Zmajčeku Pozojčeku se ovdje jako svidjelo jer se ovdje može puno toga raditi. Mogli smo pecati, ići na brodove i plivati. Dan se bližio kraju, svi smo bili umorni i morali smo poći kući. Skočili smo na Zmajčkova leđa.

Posljednji put smo se vinuli u zrak. Ponio nas je preko središnjeg Međimurja do našeg gornjeg Međimurja. Prvo je Jakova odveo u Zasadbreg. Oprostili su se i Zmajček mu je obećao da će se vratiti. Posljednja postaja bio je moj Frkanovec. Spustio se Pozojček posljednji put na mekanu zelenu travu. Tužno sam sišao i mahnuo mu. Nedostajat će mi. Nadam se da će se jednom vratiti kao što je obećao.

Andrija Gabriel Kežman, 3.a

III. OŠ Čakovec